

Хто володіє інформацією, той володіє світом!

Трускавецький Вісник

Видається з 14 серпня 2008 року

№ 81 (204) від 23 вересня 2010 р.

Шановні трускавчани!

Усвідомлюючи велику відповідальність перед громадою, яка довіряла мені керувати містом останні 8 років, розуміючи небезпеку, яку несуть непрофесійні, відверто руйнівні дії представників окремих політичних сил, та з метою захисту і примноження економічних, соціальних, культурних та духовних здобутків нашого міста, я прийняв рішення балотуватися на посаду міського голови.

Розуміючи, що чутки руйнують репутацію і політиків і господарників різного рівня, хочу їх випередити і зробити наступну заяву.

На посаду міського голови я балотуватимусь від Партії регіонів, і як член Партії регіонів. Цей вибір був не простим, але головне – він не кон'юнктурний. Цей вибір аналітично обгрунтований і усвідомлений мною.

Зміна влади в нашій державі за декілька перших місяців привела до того, що в Україні припинились небезпечні руйнівні процеси, як в політичному, так і в економічному житті. Ліквідовано розбалансованість гілок влад, стабілізовано фінансово-банківську систему, призупинено спад і є перші ознаки оздоровлення економіки країни. Розпочато роботу по

втіленню системних реформ окремих галузей. Мені, міському голові, як нікому зрозуміло, що тільки така конструктивна робота всієї “президентської вертикалі” може дати реальні результати як на рівні держави, так і на рівні такого міста, як Трускавець. Без цього неможливий поступ України в майбутне.

Всі протистояння і «непокора» діючій владі, які складають основу передвиборчих програм моїх головних опонентів, як представників опозиційних партій не приведе до розвитку нашого міста-курорту. Яскравим прикладом цього є останні “газові війни”, які влаштовують “опозиційні депутати” міської ради. Тому я твердо переконаний: “Без конструктивної співпраці з діючою владою – неможливо розвивати наш Трускавець!”

Підтримуючи добрі ділові стосунки з владою на всіх рівнях, я вже маю домовленість з віце-прем'єром Кабінету Міністрів Борисом Колесніковим про виділення 30 мільйонів гривень на благоустрій, ремонт доріг і внутрішньоквартальних проїздів із стабілізаційного фонду держави.

На рівні уряду відповідно до програми Євро-2012 вирішене питання фінансування будівництва міського стадіону по вулиці Воробкевича на суму 35 мільйонів гривень. Одним з недовиконаних мною пунктів передвиборчої програми у зв'язку з економічною кризою є забезпечення цілодобового водопостачання нашого міста-курорту. Але вже зараз в обласній державній адміністрації опрацьовується прийняття рішення фінансування відповідної програми урядом України.

Важливою є реалізація проектів реконструкції, благоустрою та озеленення курортного парку (пам'ятки садово-паркового мистецтва), парку нагірної частини міста-курорту та будівництва аквапарку. Ці питання також можуть вирішитися тільки на високому державному рівні, так як потребують значних коштів.

Я завжди був, є і буду патріотом свого міста, своєї Батьківщини і тому, будучи членом Партії регіонів, наполегливо і послідовно втілюватиму в життя ті національні ідеї, які є найпріоритетнішими для трускавчан і вироблялися мною та моєю командою протягом тривалого часу. Це стосується шкільництва, рідної мови, духовності, соціального захисту малозабезпечених, економіки та багатьох інших питань та інтересів трускавецької громади. Разом з відділом освіти ми й надалі будемо заохочувати учнівську молодь до участі в громадському житті міста, до виховання активної громадянської позиції, будемо підтримувати талановитих дітей та дітей-лідерів, забезпечувати умови для забезпечення елітної освіти.

Українська мова була, є і буде пріоритетною попри те, що Трускавець має мультикультурне середовище.

Свою діяльність вбачаю в тісній співпраці з церквою та релігійними організаціями для росту духовності трускавчан, особливо молоді. Всяко сприятиму розбудові Храму Св. пророка Іллі та встановлення пам'ятників визначним церковним діячам. На прикладі легендарних трускавчан будемо плекати любов до національної ідеї, а розвиток національної культури та мистецтва має стати невід'ємною частиною життя міста.

Як член Партії Регіонів буду доносити думку трускавчан до керівництва партії і держави з метою підтримки патріотів України, які боролись за її волю, воїнів УПА, репресованих, всіх національно-свідомих мешканців міста.

З повагою, міський голова Лев Грицак

Новини Трускавця та регіону

Відбудуться партійні конференції

Протягом найближчого тижня у Трускавці відбудеться ряд партійних конференцій осередків різноманітних політичних сил, на яких вони визначатимуться з кандидатами в депутати міської та обласної рад, а також на міського голову. Цікаво буде побачити, чи ті чутки, які гуляють містом стосовно тих чи інших кандидатів, підтвердяться чи будуть спростовані. А наразі згідно чуток подаємо в алфавітному порядку можливий перелік кандидатів у депутати до обласної ради без вказування політичних сил: Іванишин Петро Кирилович, Лаврецька Наталія Вікторівна, Матоліч Богдан Михайлович, Стечкевич Василь Мирославович, Чебаненко Олександр Іванович. Це ми вказали прохідних, на нашу думку, кандидатів. Якщо хтось із вищезазначених осіб не має наміру балотуватися до Львівської обласної ради, тоді наперед просимо в них вибачення за цю публікацію.

Відносно ж кандидатів у депутати до міської ради, то можна очікувати, що їх на кожному з 23 виборчих округів буде приблизно така ж кількість, як і кандидатів у мері.

Власна інформація

Вісті з Дрогобича

- Головним архітектором Дрогобича минулого тижня призначено Петра Біду, 31-річного уродженця Трускавця. Батько Петра Івановича – викладач музичної школи, мама – лікар-терапевт. Новопризначений головний архітектор міста Котермака закінчив Львівську політехніку в 2002 році, працював у різних приватних фірмах, є автором багатьох проєктів, за якими зведені та будуються житлові, адміністративні будівлі, культурні та спортивні споруди у Києві, Львові, Трускавці.

- Громадська вбиральня в Дрогобичі знаходиться в підвалі Ратуші поруч з відділенням Приватбанку. Справити природні потреби там можна безкоштовно.

- Депутати ДМР звернулися до Президента України Віктора Януковича з проханням запобігти рейдерській атаці на останній з привабливих об'єктів комунальної власності – КП «Туристичний комплекс «Дрогобич». «Прихватація» цього об'єкту відбувається за допомогою суду.

- З ініціативи центру дозвілля «Дивовижні долони» БФ «Карітас СДС УГКЦ» та за підтримки ряду меценатів неповносправні діти мали можливість відпочити на чорноморському узбережжі в смт. Затока Одеської області.

- Тренер школи ушу в Дрогобичі Оксана Сотрихіна, викладач спортивних дисциплін в педуніверситеті, перемогла в кастингу до телепроєкту «БУМ. Битва слов'ян», який проводив телеканал «Інтер». Зйомки по проєкті вже розпочалися в Аргентині.

За матеріалами газети «Вільне слово»

Лев Грицак стане міським головою

Ми абсолютно впевнені в тому, що міського голову Трускавця Лева Грицака втретє оберуть на цю посаду. Немає жодних сумнівів, що ця людина знову керуватиме містом-курортом. Інше питання – наскільки високим буде ступінь довіри для чинного мера. Звичайно, найоптимальнішим був би варіант, коли б за Лева Грицака проголосувало 80 – 90% виборців, проте можемо прогнозувати, що не набере він і 70%, а навіть якщо і оберуть його всього біля 50% виборців, то це був би теж непоганий результат.

В чому ж річ, що частина трускавчан не хоче бачити Лева Грицака на цьому посту знову? Невже появилася хтось, хто краще від нього справився б із проблемами, які є в Трускавці, як і в будь-якому іншому місті? Невже появилася політик чи господарник, який зможе за пояс заткнути чинного мера, який пропонує щось незрівнянно нове і подасть надію, що Трускавець розвиватиметься за іншим сценарієм, ніж це робиться за Лева Грицака?

Заковика полягає якраз у тому, що інші кандидати, які декларують себе не просто суперниками чи опонентами Лева Грицака, а інколи навіть його ворогами, як бютівець Крамар, є звичайними послідовниками Лева Ярославовича. Не хотілося б їх називати блідою копією вихідця з Тернопілля, який для Трускавця зробив, мабуть, більше, ніж будь-хто інший, але копіюють вони Грицака в настільки багатьох речах, що і промовчати про це не можна.

Зразу ж хочемо застерегти читача, що кожен з кандидатів-суперників Грицака не є поганою людиною в принципі. Мова радше йде про їхню нефаховість, занадто високі амбіції, які важко підкріпити вмінням чи досвідом, а також несамостійність. Якщо розглядати кожного зокрема, то у всіх є якась риса, яку варто запозичити іншим. У Руслана Крамара це патріотизм, у Євгена Юника людська доброта та порядність, в Юрія Яворського вміння добиватися свого саме у правовому полі, в Руслана Козира напористість та витривалість. Проте всі ці риси в сукупності є і у Лева Грицака і як тут не крути, саме він, за словами Крамара, «вміє тримати удар», є патріотом хоча б тому, що не лише глаголить патріотичні гасла, а втілює концепцію українського розвитку на місцевому рівні в житті, а приклад із дозволом на кредит для КП «Наше місто» в цьому році показує його витривалість, вміння добитися свого, «напористість» та настирливість. .

Одночасно в кожного з кандидатів є такі риси, які їм хотілося б приховати від інших кандидатів і від громади, від виборця. Проте не варто забувати прислів'я «Шила в мішку не втаїш». Те, що Руслан Козир в минулому часто не дуже чемно поведився із власними працівниками, подібно як і просочилася в пресу інформація про тінізацію

щодо виплати зарплат, стало плямою на його репутації, яку йому відмити буде важко або й неможливо. І якщо дружба з Ігорем Ничем чи Ігорем Пільком особливих мінусів йому не приносить, то цього ніяк не скажеш про осіб, причетних до продажу фальсифікованого алкоголю, зацікавлених в посаді директора ринку або ж у обласному депутатстві. А ще й вбивства невинних косуль чи благородних оленів хоча б як їх подавав під соусом «благородного мисливства», не всіма сприймаються однозначно, подібно як і меценатство перед виборами чи винятково російськомовні сторінки сайту з продажу будматеріалів.

Євген Юник теж ніби займається меценатством, він виглядає добрішим та доступнішим від вищезгаданого Руслана Козира, проте брак розуміння проблем міста та невміння триматися наперед означеної теми створює йому ореол найменш компетентного кандидата зі всіх кандидатів «вищого ешелону». Досить лише глянути на його статті чи інтерв'ю в бюлетені «Трускавчани» чи газеті «Трускавецькурорт», як зразу ж хочеться попідкреслювати недолугі вислови чи кричущі неточності, а окремі статті як от по реформуванні ЖКГ навіть читати до кінця не хочеться, настільки очевидним є «з'їждження» з теми.

Пустослів'ям, популізмом та демагогією займається і керівник міської «Батьківщини». Замість набувати нових друзів, він з їхнього середовища творить собі ворогів, не задумуючись, що з часом вони можуть всі об'єднатися проти нього. Вірна, можна сказати рабська, служба та поклоніння Івану Деньковичу, навряд чи переросли в таку ж вірність Роману Ілику, а тому хиткість позицій Руслана Крамара мали б стимулювати його до більш виваженої та врівноваженої позиції, ніж заклики «до зброї». А проте він дається використовувати себе як рупор інших політичних сил, публічно заявляє про свою готовність поступатися тоді, коли його про це й не питають і таким чином створює собі образ ніби і чесного, але не дуже розумного та нехитрого партійця-простака. Чи захочуть за такого голосувати виборці? І чи не підводить він всю команду, а якщо і робить це, то чи не зумисне?

Якщо б не певне теперішнє протистояння між Грицаком та Чебаненком, про яке пише у своїй статті журналіст Анатолій Власюк, то Юрія Яворського можна було б вважати кандидатом на наступництво посади мера Трускавця. Він, до речі, хотів би показати «дуєт», «пару», яка змагатиметься за цю посаду і сам же ж визначає її 16 вересня в замітці на одному Інтернет-ресурсі під назвою «Хто врятує Трускавець?». Але те, що опозиційна місцева преса п. Яворського майже не допускає до слова, а орієнтується він невідомо чому на обласні ЗМІ, свідчить, що битва цим кандидатом програна ще перед початком. Якби окрім людських ресурсів були мобілізовані ресурси інформаційні, а реклама на біл-бордах була спрямована на виборця та його насущні проблеми, а не на міфічно-символічне «Наповнимо Трускавець», то цей кандидат насправду міг би становити для Грицака серйозну загрозу.

Про інших кандидатів, які можуть іти тому, що вже йшли на голову в попередні рази, можна сказати, що вони наступають на ті самі граблі. І це стосується як Ігоря Кісака, так і Андрія Кульчинського, так і Володимира Шиманського, так і деяких інших. Ну ніяк не збагнуть кандидати, що не виграють вони вибори агітуванням друга Володі на Однокласниках чи в Контактках. Що заяви «Я зроблю те, що до мене нікому не вдавалося» є голослівними і радше дають мінус, ніж плюс, що важко довести, що місту потрібне господар, коли такий господар є вже, а не лише прийде і це могло б виявитися ефективним в Дрогобичі чи Стебнику, але не в Трускавці, коли ним керує Лев Грицак.

Спонукало до написання цієї статті дивне запитання на біл-борді «Ради міста»: «Трускавець. Хто стане новим мером?». Яюсь довелося постояти на зупинці і послухати думки вголос (чи відповіді вголос) біля десятка трускавчан. П'ятеро з них назвали Лева Грицака, причому не з люттю чи злістю, як нашого голову іноді згадують в замовлених та наперед проплачених коментарях, а з повагою та певною гордістю. Двоє сказали «А хто його знає?», ще один «Хіба не все одно?», один «Будь-хто, лише не ... (прізвище опозиційного кандидата не вказуємо)» і десятий – «Какой новий мер, зачем старого-то менять, если все и так хорошо?».

А щоб не бути голослівними, ми вирішили запитати кількох перехожих, що вони думають з цього приводу, кого вони бачать наступним мером. І ось що з того вийшло.

Пані Юстина: «Я політикою не цікавлюся, це від лукавого, а ми маємо служити Богу. Молитися, ходити до церкви, жити по заповідях. На вибори президента ходила, голосувала за Ющенка, потім за Тимошенко. Став Янукович, але не бачу, щоб було так погано, як нам пророкували. Ми всі в Божих руках, а всяка влада від Бога. У Трускавці дуже хороший міський голова, видно, що це побожна і порядна людина, скільки він допомагає церквам, людям. Я ходжу до церкви Покрови, то він купив за свої гроші хрести, поремонтували дах, сестриці кажуть, що коли наш отець Володимир звернеться до Грицака, той завжди слухає, йде назустріч. Може й нові непогані, але краще обрати того, хто вже себе проявив».

Пан Василь: «Я думаю, що оберуть без нас. Хто там знає, як ті голоси порухують, чи чесно чи нечесно. Ніхто з тих, що хочуть влади, не є святий. Одні вже при кориті, інші хочуть до нього дорватися. Обіцяють-обіцяють, а по виборах всі за нас забудуть. За Грицака не могу сказати нічого, не звертався я до нього, лише один раз за автономне. Його заступник Марченко щось роз'яснював, що не можна, тоді люди збиралися в Крамара і той обіцяв, що все вирішить. Але нічого він не вирішив. Не знаю, подивлюся. То має бути людина солідна, з

досвідом, то не просто так містом керувати. Якогось молокососа обрати на свою голову, то потому 5 років мордуватися, як у Доброгостові, звідки я родом. То ж місто, то і голова має бути відповідний».

Пані Оксана: «Я ще не визначилася. Подумаю, послухаю, ще є час».

Пані Галина: «Я тільки за Грицака. Це людина, яку я поважаю і буду поважати до кінця життя, хто б що там за нього не говорив. Він може не вміє ладно говорити чи виступати там, але ви подивіться, як він Трускавець із руїни фактично, з тої пустки, коли віддихаючі не їхали, зробив процвітаюче місто. Все будуть такі, що їм щось не так, то дороги не такі, то де гроші, то чому він має вертольот чи машину. А я кажу, що добре, як людина вміє заробити на себе, на сім'ю та ще й іншим дасть заробити. Які лише «Карпати» вибудував, рухається та й має. А хто іншим не дає мати? А то в нас навчилися, щоб їм готове все дати»

Пан Володимир: «Я працюю в одному санаторії і думаю, що не зможу чесно проголосувати, бо буде так, як чотири роки тому, коли свій бюлетень я мав телефоном сфотографувати і показати кому слід. На щастя, тоді цей кандидат не пройшов головою, а тепер він не йде. Для мене робота головне і якщо й цього разу скажуть фотографувати, то що я зроблю? Проти вітру не попреш...»

Пан Богдан: «Головне – щоб не було гірше. У Трускавці не так вже й погано, як то стараються показати ті, кого хвилює власна політична дорога. Швидше за все, я голосуватиму за Лева Грицака. Але подивимося, може й ні...»

Можливо це співпадіння, проте ніхто з наших респондентів не назвав прізвища так званих «головних конкурентів» Грицака – ні Юника, ні Яворського, ні Козира. Не тому, що не чули їх, адже в це важко повірити. Може тому, що не довіряють? Може тому, що дотримуються думки, що краще синиця в руці, ніж журавель у небі? Може тому, що вже ситі обіцянками і воліють бути прагматиками, а не романтиками, яких часто обманювали та й обманювати будуть?

Факт, якого не хочуть визнати опоненти Грицака – це те, що в нього є солідна підтримка, є електорат, який готовий проголосувати за нього знову. Прихильники Лева Грицака, можливо, не такі агресивні, як прихильники опонентів, вони не встрявають у дискусії, не стають на захист діючого мера, адже в чинну владу завжди стріл летить значно більше, ніж в сторону тих, що не при владі. Проте ці люди мають позицію, вони готові згідно зі своїм сумлінням прийти на виборчі дільниці, з чистим серцем та не менш чистою совістю проставити галочку навпроти прізвища «Грицак». Їх не зупинить істерія недругів та підкуп гречкою, їх думку не змінять статті на замовлення чи демонстративні підмітання під'їзду чи фарбування лавочки чи дитячої гойдалки. Вони не будуть зазомбовано повторювати слогани, продумані в штабах опонентів Грицака, хоча і не будуть самі ходити та нав'язувати, мов свідки Єгови, свою думку іншим. Вони визначилися і їх не переконає в протилежному те, що «Грицак йде від партії», що «Грицак продав землю й море», що «Грицак літає на вертольоті» і що «Грицака не можна обирати, бо є кращі». Вони добре знають, ці старенькі, побожні жіночки та дідусі зі спрацьованими руками та посивілими скронями, що на цих виборах нема нікого, хто міг би достойно замінити Грицака. Їм не шкодить, літає Грицак на вертольоті чи на літаку, їх не цікавить, від якої партії йде Лев Грицак, бо знають, що в місті має бути господар, а не політикан. І вірячи в мудрість народу українського та громади трускавецької, тому і розпочали ми цю статтю словами, що ми абсолютно впевнені в тому, що Лев Грицак стане міським головою. Коли Бог з людиною, то хто поборе її, а коли Провидіння Боже призначило мером Лева Грицака рукою громади, то хто посміє протиставляти свою думку цьому? Тільки той, хто в серці своїм злословить та чигає на невинного, хто служить лукавому та робить невинні очі, як Остап Бендер.

А слова пані Юстини, вірніше слова Святого Письма, які вона вжила в контексті відповіді, що всяка влада є від Бога, змушують нас задуматися над тим, кому ж служать ті, хто противиться цій владі, хто хоче добитися результату не для громади, а для себе. І саме підтримки людей, цих простих, чесних, роботящих, безпосередніх та нелукавих мешканців Трускавця, так бракує тим, хто хотів би позбавити влади Лева Грицака. Та зробити це їм не вдасться, на заваді планам, які снувалися в Москві чи Києві або в задимлених штабах партійних офісів, стане саме позиція громади. А вона зрозуміла – трускавецька громада довіряє Леву Грицаку, вдячна йому за все, що він зробив уже та готова підтримати його на наступний термін, на третю каденцію. І хоча не на 100%, та все ж більшість тих, що мають право голосу у Трускавці, мають намір підтримати саме Лева Грицака, а не іншого кандидата.

Володимир Михайлович

Стебник вирішує, яким має бути мер...

У п'ятницю, 17 вересня, Стебницький громадський рух та редакція місцевої газети «Воля громади» вдалися до безпрецедентного кроку в історії міста, а саме зробили спробу визначити стереотип майбутнього ефективного міського голови. Для цього було організовано засідання круглого столу на тему «Яким має бути майбутній міський голова Стебника», на яке було запрошено людей з досвідом - колишніх очільників міста, а також представників громадськості і депутатів.

Головуючий на засіданні Павло Побережний звернувся до присутніх зі спільним запитанням, сформульованим у темі круглого столу. Кожен з виступаючих висловив свою думку, яка в тій чи іншій мірі доповнювала кінцевий загальний стереотип. На думку Миколи Гориславського (колишнього мера), міський голова має володіти

зв'язками і підтримкою, як знизу так і на верху владної вертикалі; пан Василь Пецюх (колишній мер) вважає, що головною рисою мера має бути здатність зосереджувати увагу на головному; пані Марія Губицька (депутат міської ради) переконана, що найважливішою властивістю керманіча міста має бути господарність. А от депутат Дрогобицької міської ради пан Петро Старосольський, звичайно погодившись з усіма трактуваннями своїх колег, додав, що крім того мерів повинні бути притаманні, як казав відомий політик Степан Хмара, три «П»: патріотизм, порядність та професіоналізм. А ще Петро Романович вважає, що майбутній очільник повинен мати злагоджену команду, в склад якої входили б професіонали з не-підмоченою репутацією. Свою думку висловили і голова союзу українок мікрорайону Солець Лілія Шологон та представник громадських організацій, директор школи № 18 Роман Броницький. Вислухавши усі думки, за круглим столом зав'язалась жвава дискусія довкола тих чи інших характеристик. Та все ж зведений фінальний образ спробував намалювати підприємець Роман Уневич. Він зокрема сказав, що ідеальний стереотип міського голови має відповідати загальним характеристикам громадського лідера: особа освічена, комунікабельна, стресостійка, з умінням знаходити вихід у критичних ситуаціях, з аналітичним складом розуму, з досвідом господарника чи менеджера (управлінця) і т. д. Та все ж в контексті Стебника є й певні особливості, з яких на думку пана Романа на першому місці має бути патріотизм.

Хто з майбутніх кандидатів на мерське крісло найбільше відповідає вищевикладеному образу, дізнаємося уже незабаром, коли розпочнеться період передвиборчої агітації. А наразі, допоки будь-яка агітація заборонена чинним законодавством, виборцям залишається гадати та мріяти про ідеал, який зрмон-тує дороги, вивезе сміття, забезпечить роботу. Тож можливо даний круглий стіл стане ще одним кроком до розуміння того, що і хто потрібні стебницькій громаді...

Ярослав Баран, газета «Вільне слово»

Кому найбільше симпатизують дрогобичани та стебничани?

З початку вересня офіційно стартувала виборча кампанія. Тож усіх, хто вирішив поборотися за владу, цікавлять передвиборчі настрої дрогобичан та стебничан. Щоб отримати відповідь на це питання, Дрогобицька ВО «Батьківщина» звернулася до фахівців соціологічної служби «Експерт». Працівники цієї служби протягом 5 – 12 вересня провели соціологічне опитування в Дрогобичі та Стебнику.

Для довідки: опитано 1200 респондентів, 900 із яких - дрогобичани, а 300 – стебничани. 52 відсотки опитаних - жінки, 48 відсотків - чоловіки. Опитування проводилося за такими віковими групами: 18-29 р.(20%), 30-39р. (19%), 40-49р. (23%), 50-59р. (18%), 60 р. і старші (20 %). Допустима похибка становить 2%.

У питаннях, які стосуються виборів міського голови, за даними опитування, є два лідери. Найвищий ступінь недовіри (60%) в діючого мера - Миколи Гука. Ясна річ, що до початку офіційного висунення кандидатів на посаду міського голови Дрогобича ці цифри можуть дещо змінитися, та вже тепер зрозуміло, хто є ключовими гравцями і де шукати резерв голосів. А справді, де?

Цікаво, що проти всіх вирішив голосувати 4,1% виборців наших міст. Приблизно стільки ж увійшли в число "противсіхів" на президентських виборах. Якщо це одні й ті ж люди, то мало надії на зміну їхніх настроїв. Чому? Тому, що вони - дуже довірливі. На президентських виборах їх переконали, що вони чинитимуть добре, голосуючи проти всіх. А тепер, коли вони бачать до чого це призвело, страшно брати на себе відповідальність. Тому тепер вони продовжуватимуть голосувати проти, щоб продемонструвати таким чином, що це не їхня слабкість, а переконання. Переконання в тому, що "противсіхи" якраз і є найстійкішими людьми, з яких колись, можливо, виросте третя сила.

Є ще одна категорія людей - ті, які не хочуть іти голосувати, їх - 3,2 відсотка, їм треба поспівчувати. Це - люди розчаровані, які прикривають свою слабодухість скепсисом, мовляв, і так нічого не зміниться. Та стали вони такими не відразу. Серед них є ті, кого колись розчарував котрийсь із міських голів. Тому на наступних виборах вони гаряче агітували за іншу кандидатуру і...обпеклись знову. Повірити ще раз їм буде дуже важко. Та за них ще можна поборотися.

А ось за третю категорію виборців - тих, які ще вагаються, боротимуться всі претенденти. Тих, кому важко відповісти, за кого вони будуть голосувати, - 3,8 відсотка. Невелике начебто число, яке, тим паче, може стати вирішальним при підрахунку голосів. Та вирішуватимуть долю майбутніх виборів навіть не ті голоси, які належать лідерам, "противсіхам" чи тим, хто сумнівається, а майже 48 відсотків із загальної кількості тих, хто симпатизує іншим претендентам на посаду міського голови.

Логічно, що той, хто стартуватиме з лідерської позиції, буде зацікавлений, щоб претендентів на посаду міського голови було якомога більше, щоб ці 48% розпорошилися і щоб його переслідувачеві не додалося нічого з цієї суми. Тим паче, що це голоси практично з одного електорального поля. Натомість з іншого боку вигідним було б об'єднання навколо одного кандидата, що давало б дуже високі шанси на перемогу. Ми вважаємо, щр об'єднання мало б відбутися навколо тієї особи, яка має найбільше прихильників серед дрогобичан та стебничан. А дані соціологічного опитування говорять самі про себе.

Як показує приклад діючого мера Миколи Гука, стати міським головою - ще не означає досягти цілі. Її досягають ті, що мають підтримку в міській раді. В діючого мера такої підтримки не було. Звідси чимало тих

проблем, яких просто не було б, якби він був представником сили, що має достатню вагу в міськраді. Ось чому так важливо знати, яким політичним силам найбільше симпатизують дрогобичани та стебничани.

За даними опитування, лідером у Дрогобичі та Стебнику є ВО "Батьківщина" (22,3%). Далі йдуть Фронт змін (17%) та "Сильна Україна" (8,7%). Тривідсотковий бар'єр проходять ВО "Свобода", "Наша Україна" та Партія Регіонів України. Наразі не досягають трьох відсотків ГП "Пора", "За Україну", Народна Партія України, партія "Удар", "Громадянська позиція" "Єдиний центр", Конгрес Українських Націоналістів, Народний Рух України, Українська Народна Партія та Українська Республіканська Партія "Собор".

Та хто б не прийшов до влади, йому доведеться вирішувати спільні для всіх проблеми. Як засвідчує опитування, найбільше люди переймаються поганими дорогами (майже 80%), неякісним медичним обслуговуванням (70%), комунальними проблемами (70%), корупцією та хабарництвом (40%) та неефективною роботою виконавчих структур міськради (40%).

Газета «Вільне слово»

Так нас везли на «білі ведмеді»

Якось приїхала моя внучка (із США) до мене, ми розговорилися, й вона запитала: «А що, дідо Бро-ньо не міг якось відкупитися від Сибіру?». Вона мала на увазі «відкупитися» грішми. І тоді я згадала, як «відкуповувалися» інші люди: ходили кожного вечора, чи другого-третього (як домовилися) у міський відділ МДБ з доносими на сусідів, знайомих (і не знайомих), когось із рідних. Один із наших сусідів «відправив на відпочинок» шість чоловік тільки зі своїх близьких, рідних. І мого батька викликали щовечора (після роботи тримали на розмовах до пізньої ночі - 2-3-тя год.), щоб погодився «працювати» з МДБ. Батько вистояв. А треба було тільки показати на когось пальцем, придумати якусь провину. Знайшовся хтось, що зробив це в нашу сторону, міськвідділ МДБ швидко зреагував.

19. 07. 1950 року вдосвіта заgrimали у двері нашої хати і вдерлися до нас військові з капітаном Буловою на чолі. Наказ: «Собірайтесь». Правда капітан (добре знайомий батькові) порадив забирати все, що тільки можна, не залишати сусідам нічого, бо важче буде повернути (щоб не віддавати того, що не забрали), - так ми отримали надію на повернення. На запитання: «За що виселяють?», - пролунала відповідь: «Так Родіна потребує!».

Пробули ми в камері до 1 вересня 1950 року. І в цей день повантажили нас на машини і на великій швидкості повезли на станцію, де стояли порожні вагони-телятники із заготованими вікнами. Там нас загнали у ці вагони, розмістили у два яруси на нари: вночі ми виїхали з Борислава, не знаючи куди. На ранок наш вагон вже був за Львовом, а потім у Здолбунові. Там стояли два вагони з Ковеля. Так сформувався ешелон людей за № 97222, який 2 вересня 1950 року відправили через Білорусію, в обхід Москви, на Уфу - Омськ - Новосибірськ - Тайшет і на станцію Роз'їзд, куди ми приїхали 19 вересня того року. Там відкрили вагони і нас приймали й поселяли в бараки без вікон, без дверей, або і просто біля пеньків, у тайзі.

А тепер ми відзначаємо роковини - 60-річчя тієї вимушеної «поїздки» на «білі ведмеді». Боляче!

Віра Крисько (Харів), м. Борислав, газета «Нафтовик Борислава»

Реклама.

Незалежне видання «ТРУСКАВЕЦЬКИЙ ВІСНИК». Всі права застережені. Розповсюджується **безкоштовно**.

Засновник, головний редактор та відповідальний за випуск – Володимир **КЛЮЧАК**.

Редакція публікує виключно ті матеріали, які збігаються з точкою зору редакційної команди.

Контакти: E-mail: anda_panda@ukr.net, тел. 097 38 36 112.

Публікація в Інтернеті: повністю - на www.turportal.org.ua/visnyk «Інформаційний портал курорту Трускавець», окремі матеріали на www.protruskavets.org.ua – «Сайт Трускавця про Трускавець».